

JUSTITSMINISTERIET

Administrationsafdelingen

Folketinget
Retsudvalget
Christiansborg
1240 København K

Dato: 7. juli 2011
Kontor: Økonomikontoret
Sagsbeh: Cecilie Maarbjerg Qvist
Sagsnr.: 2011-0030-0153
Dok.: 182337

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 856 (Alm. del), som Folketingets Retsudvalg har stillet til justitsministeren den 27. april 2011. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Karina Lorentzen Dehnhardt (SF).

Lars Barfoed

/

Barbara Bertelsen

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 856 fra Folketingets Retsudvalg (Alm. del):

”Er det praksis, at sædelighedsdømte ikke prøveløslades? Såfremt det ikke er tilfældet, bedes ministeren redegøre for, hvor mange sædelighedsdømte afsonere, der har været og hvor mange af disse, der har fået prøveløsladelse i de seneste 3 år.”

Svar:

Prøveløsladelse efter straffelovens § 38, stk. 1, når to tredjedele af straffen er udstået, betragtes som et regelmæssigt led i fuldbyrdelsen af fængselsstraffe på tre måneder og derover. Dette gælder også for sædelighedsdømte.

Løsladelse på prøve forudsætter dog, at den dømtes forhold ikke gør løsladelsen utilrådelig, at der er sikret den dømte passende ophold og arbejde eller andet underhold, og at den pågældende erklærer at ville overholde de vilkår for løsladelsen, som fastsættes.

At den dømtes forhold ikke må gøre prøveløsladelsen utilrådelig, betyder efter vejledning nr. 29 af 19. april 2006 om løsladelse af dømte, der udstår fængselsstraf (løsladelsesvejledningen), at der ikke må foreligge en væsentlig risiko for recidiv til ikke bagatelagtig kriminalitet, som ikke formodes at kunne begrænses ved tilsyn af kriminalforsorgen og eventuelle særvilkår.

Der skal desuden lægges vægt på antallet af tidligere løsladelser og betingede domme. Afslag på prøveløsladelse vil f.eks. kunne komme på tale, hvis der inden for de seneste år har foreligget flere løsladelser og betingede domme med tilbagefald til ny kriminalitet, uden at man dog tillægger en betinget dom helt samme negative vægt som en forudgående prøveløsladelse.

Der skal endvidere lægges vægt på den indsattes forhold under tidligere tilsynsperioder, herunder om den indsatte er recidiveret hurtigt efter den sidste løsladelse. Endvidere lægges der vægt på den indsattes forhold til tilsynsmyndigheden, herunder foreliggende erfaringer med hensyn til gennemførelse af tilsynsforanstaltninger.

Kriminalitetens art vil desuden have en vis betydning for bedømmelsen af risikoen for ny kriminalitet. Risiko for tilbagefald til personfarlig kriminalitet vil med større vægt tale imod prøveløsladelse end risiko for tilbage-

fald til (ikke professionel) berigelseskriminalitet.

Den indsatte forhold under afsoningen skal endvidere tillægges vægt, i det omfang disse kan give anledning til at formode, at der er risiko for recidiv til fornyet kriminalitet. Dette kan eksempelvis være oplysninger om ny kriminalitet under afsoningen, stofmisbrug, misbrug af udgang og eventuelle undvigelse.

For indsatte, der er dømt for sædelighedskriminalitet, vil der i forbindelse med eventuel prøveløsladelse hyppigt være behov for at fastsætte vilkår om fortsat behandling. Vil en sædelighedsdømt ikke acceptere et relevant vilkår om i prøvetiden at fortsætte en påbegyndt psykiatrisk behandling, eventuelt kombineret med kønsdriftsdæmpende medicin, vil dette i højere grad end sædvanligt medføre, at der gives afslag på prøveløsladelse, jf. punkt 43 i løsladelsesvejledningen.

Vilkår om behandling anses for at være relevant, såfremt det vurderes, at der foreligger en væsentlig risiko for recidiv til ikke bagatelagtig ligearteret kriminalitet uden behandling.

Det beror således på en konkret vurdering i hvert enkelt tilfælde, om den dømte opfylder betingelserne for at blive prøveløsladt. Det er ikke praksis, at sædelighedsdømte ikke prøveløslades, men der gives afslag på prøveløsladelse, såfremt prøveløsladelse skønnes utilrådelig, f.eks. fordi den pågældende tidligere flere gange er straffet og er recidiveret hurtigt til ligearteret ikke bagatelagtig kriminalitet efter den sidste løsladelse.

Der gives endvidere som altovervejende hovedregel afslag på prøveløsladelse, hvis den sædelighedsdømte under afsoningen har afvist eller afbrudt relevant behandling. Tilsvarende gælder, hvis den sædelighedsdømte ikke vil acceptere et relevant vilkår om behandling i forbindelse med prøveløsladelse.

Der kan dog helt undtagelsesvist være sager, hvor en indsat afviser behandling, men hvor fængslet vurderer, at det i den konkrete situation vil være mere sikkert i forhold til at begrænse risikoen for recidiv, at den pågældende i forbindelse med prøveløsladelse undergives et vilkår om tilsyn og eventuelt særvilkår, f.eks. vilkår om behandling mod alkoholmisbrug. Alternativet ville i en sådan situation være at løslade den pågældende efter endt straf uden tilsyn og eventuelt andre vilkår og dermed uden mulighed for en vis kontrol af den pågældende.

Direktoratet for Kriminalforsorgen har oplyst, at der i perioden 2008-2010 blev anmeldt 622 ubetingede fængselsdomme, hvor hovedkriminaliteten var angivet til sædelighedskriminalitet. Der foreligger ikke nogen opgørelse over, hvor mange personer disse domme fordeler sig på.

Direktoratet for Kriminalforsorgen har endvidere oplyst, at ud af den gruppe, der blev løsladt efter afsoning af en ubetinget fængselsstraf i perioden 2008-2010, var hovedkriminaliteten angivet til sædelighedskriminalitet i 587 af sagerne. Heraf var der i 457 af sagerne tale om en dom på tre måneder eller derover, hvorved grundbetingelsen for prøveløsladelse efter straffelovens § 38, stk. 1, var opfyldt. For denne gruppe skete der prøveløsladelse i 374 af sagerne, hvilket svarer til 82 pct.